

עפ"ג 21/5894-09 - חיים אריה שטיינברגר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 21-09-5894 שטיינברגר נ' מדינת ישראל
תיק חיזוני: 148279/2017

בפני כבוד השופט מרשק מרום, אב"ד
כבוד השופט העממית צלקובסקי
כבוד השופט דרוריאן-גמליאל
חרם אריה שטיינברגר - ע"י עו"ד אורן בן-נתן
מערער
נגד
מדינת ישראל - באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד נתנאל בוגן
משיבה

פסק דין

השופט דרוריאן-גמליאל:

מהות העrüו:

1. לפניו **ערעור על גזר דין** של בית משפט השלום ברמלה, מפי כב' השופט מ' מזרחי (ס"נ), שנitin ביום 20.07.21 במסגרת ת"פ 42032-10-17, לאחר שהורשע המערער בעבירה של אספקת סם מסוכן, לפי סעיף 13 בצירוף סעיף 19א לפקודת הסמים המסוכנים.

2. **העונש:** על המערער נגזר עונש עיקרי של 11 חודשים מאסר בפועל; לצדיו 6 חודשים מאסר מותנה למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה לפי הפקודה הנ"ל שהיא פשע; וקנס בסך 5,000 ₪ לתשלום בעשרה תשלומים חודשיים, או 60 ימי מאסר תמורה.

3. **עובדות העבירה:** המערער, עורך דין שעיר עיסוקו בפליליים, ניצל ביום 04.04.17 מפגש מקצועני בכלל עם לקחו מהרabi עמר, אסיר באגן הפרדה, וסיפק לו 0.9404 גרם נטו קוקאין, שהאסיר נטל לידי ואף צרך חלק ממנו לנגד עיני המערער.

השתלשות ההליכים:

4. ביום 23.10.17 הוגש כתוב אישום נגד המערער והאסיר, שבו שני אישומים בגין שני איורים דומים, אך בהמשך חזרה המשיבה מאחד האישומים, ונותר אישום יחיד שעובדותו לעיל. הראייה המרכזית בין ראיות הتبיעה הייתה סרטון ממצלמת האבטחה בחדר הפגישות בכלא, ובו תיעוד האירוע. בין אישום זה נהול משפט הוכחות.

.5. ביום 19.05.2019 דחה השופט הנכבד עתירה של שני הנאים לגילוי ראייה חסומה, שהוגשה לקרأت סוף פרשת ה התביעה, וענינה ידיעה מודיעינית שתמציתה הגלואה ("פרפרזה") - "ידיעה מתאריך 02/02/2017 האסיר אבּי عمر קיבל סמים באמצעות עו"ד". כראוי, הדגש השופט כי מדובר בהחלטה זמנית מטבעה, הנכונה לשלב זה בדיעון, וכיול שתינתנה החלטות אחרות בהמשך (ולא ניתן).

.6. ביום 20.01.2020, לאחר גמר הבאת הראיות וסיכום, זוכה המערער מחמת הספק:

א. **"מחדיי חקירה"** וחוסר אמון בעדי ה התביעה, אנשי שב"ס ומטרתה, היו בין הנדבכים העיקריים לזכוכיו. זאת, אף שגם המערער והאסיר נמצאו כל-אמינים לחלווטין. בראשימת מחדיי החקירה המשמעותיים, שמצא בית המשפט קמא, מופיעים "אי תפיסת המצלמה הנוספת", אשר تعدה את הפגישה בין הנאים לקוחו; אי תפיסת מצלמות הפרוזדור, שיכלו אולי לאשר את הטענה כי הלקוח קיבל את שם מן האסיר הנוסף; העדר בדיקת ט.א. על גבי שקיית הסם; אי תפיסת מכנסי הנאים לבדיקה האם נותרו עליהם שרידי קוקאין; אי ביצוע חיפוש קפדי על האסיר בטרם נכנס לפגישה עם הנאים; רישום הדוחות התואמים של שני השוטרים אשר הティימרו לטען כי הנאים מסר "ראשית הودאה"....". עליהם מבahir הסניגור ומוסיף גם כתיבת דוחות בדיעבד, שנרשמו כביכול נכתבו בזמן אמת;

ב. **לענין ראייה החסומה** קבע השופט הנכבד, ש"היום, לאחר שתמונה תזת ההגנה התבקרה בריאות עד תום, ומצאה את ביטוייה הן בעדות הנאים והן בעדות עדי הגנה, הפכה הידיעה המודיעינית, תוכנה המלא וזהות מוסרה, לחוינית ביותר להגנת הנאים... מדובר בראייה ישירה, רלוונטית, אשר לא הועמדה לרשות ההגנה והובילה לפגעה קשה בהgentם, כאשר הם מנהלים את הגנתם בתום לב מבלי להיות עריהם לה^[1]".

.7. ביום 21.05.2020, במסגרת ערעור שהגישה המשיבה על ה^[2]זיכוי, הורשע המערער במiosis לו, וענינו הושב לבית המשפט קמא הנכבד, לגזרת העונש [ע"פ 20-03-2022, מפי כב' השופטים טל (נשיא בדים ושפיט עמידה), בוסתן (שפיטה עמידה) ועטר]. וכך נפסק:

א. **לענין ראיות ומשמעותם של מחדיי החקירה, לענינו של המערער:** נקבע, שמדובר הראיות הנסיבות, לרבות CISLOW הנאים מלספק הסבר מזכה סביר, מוביל לוגית לאפשרות יחידה של קביעה אשמהו של המערער במiosis לו. עוד נמצא, כי מחדיי החקירה ופגמים בפועלותיהם של אנשי שב"ס ומטרתה, אינם גורעים מתווך של ה"יש" הראייתי ואף אינם מצדיקים את ביטולו של כתב האישום מטעמי "הגנה מן הצדק";

ב. **נקודות עונשיות, לענין האסיר:** כאמור, לא נמצא הצדקה לאמצעי הדרasti של ביטול כתב האישום וזכוכיו האסיר, אך נמצא הצדקה ל"סעד מידתי ומثان יותר, קרי - התחשבות מה בענין העונש" שנגזר על האסיר. **הלכה למעשה, התערבות בעונש הייתה משמעותית - העונש, שעיקרו**

שמונה חודשי מאסר בפועל, נותר בעינו, אך חלף צבירה מלאה לעונש מאסר אותו ריצה האסיר בעת פסק-הדין, נקבע כי מחcitת המונש תרוצח בחיפוי חלקית (משמעות, תוספת מאסר של ארבעה חודשים בלבד בגין האירוע שמעניינו);

ג. **לענין הראיה החסoria:** זו הוצאה להרכב הנכבד בדיון מוקדים [11.04.21], טרם לשמיית טיעוני הצדדים לגוף העורעור, ולאחר דיון שבו טענו הצדדים "ביחד ובנפרד", הוכרע שלא היה מקום ואין מקום גם היום **לגלות את הראיה**. הרכב ציין שرأוי היה שבית המשפט קמא היה מכריע סופית את גורל הראיה החסoria במסגרת דיון [מחודש] בעתריה, ולא במסגרת הכרעת הדיון;

8. ביום 27.06.21 עתר המערער לבג"ץ בגין החלטת הרכב לענין הראיה החסoria, וביקש להורות על הסרת החיסיון, שהשתרע על מלא תוכנה של הידיעה ועל זהות מסורתה. המערער קיבל על החריגנה מסדרי הדיון, לפיהם מתנהל הדיון בבקשת לגילוי ראייה חסoria, ועל חסרונה של הנמקה ממשית בהחלטת הרכב. המשיבה הסכימה כי דבק פגם בהחלטתו של בית המשפט קמא לענין חיוניותה של הידיעה להגנת הנאשמים, לענין נתינתה במסגרת הכרעת הדיון ולא במסגרת העתרה לגילוי הראיה. בהחלטה שנייתה ביום 22.07.21, לאחר גזר הדיון (להלן), נדחתה העתרה על הסוף, לפי הכלל שבג"ץ "אינו משתמש כערקאת ערעור על פסקי דין והחלטות של ערекאות אחרות - ובפרט לא כshedובר בהליך פלילי" וכן מחמת שיווי ולוכח אפשרות של סعد חולפי שבהגשת בקשה לרשות ערעור בתום ההליכים [בג"ץ 21/21 **שטינברגר נ' בית משפט מחוזי מרכז-לוד** (2021)].

9. ביום 28.06.21 טענו ב"כ המלומדים של הצדדים לעונש, אף הוסיףו השלמות טיעונים בכתב, וביום 20.07.21 ניתן גזר הדיון.

עיקרי גזר הדיון:

10. **נסיבות המעשה - מתחם העונש ההולם:** בית המשפט מינה את הערכים שנפגו - המלחמה בגע הסמים בכלל ובהחדרת סמים למתקני כליה בפרט, הפגיעה באמון הציבור בעורכי הדיון, וגם הפגיעה באמון שנותנות רשותות האכיפה והכליה בעורכי הדיון. בית המשפט הדגיש את חומרת הפגיעה בערכים המוגנים ואת עומק ביזויים של שלטון החוק ושל מקצועו עריכת הדיון, כshedובר בעו"ד שעיסוקו בפליליים, שב עבר היה מאבטח בבית-משפט - כך שהוא מודיע היטב למשמעות מעשו ולחותאתם - וצפה בלקוחו משתמש בסמים, ללא מראה או הסתייגות. עוד הינה בית המשפט קמא לפסיקה מגוננת, משלוש הערכאות, שענינה החדרת סמים לכלא בנסיבות שונות, והציג את הנחיתות העונשית של בית המשפט העליון בפסקותיו, "אלו הן הלכות ברורות של בית-המשפט העליון, המחייבות להטיל על הנאשם עונשה חמירה, בעלת משקל, אשר יש בה לבטא את הביזוי כלפי מי שאמון על קיומו של שלטון החוק, החוצה את הקווים אל עולם העבריות", שיש בה להוכיח גלים בין קהל עורכי-הדין, ליצור הרתעה כללית במטרה לבלם תופעה עברית שכך^[3]. מתחם העונש ההולם נקבע בין 8 לבין 24 חודשים מאסר בפועל, לענין העונש העיקרי, כשהחומרת המעשה בנסיבות אינה מאפשרת ריצוי של מאסר בעבודות שירות.

11. **נסיבות האישיות של המערער - מקום העונש במתחם שנקבע:** בית המשפט קמא הביא בחשבון כל נסיבת מקרה - פגעה קשה במערער, שזהו לו מאסר ראשון, ושבעקבות הרשותו גם יוסלק מלשכת עורci הדין ולא יוכל עוד לעסוק במקצועו; פגעה צפופה במשפחתו של המערער, המונה חמישה ילדים שאחד מהם מציריך טיפול מיוחד, עקב מצב רפואי; תרומת המערער לחברה, בשירות צבאי כלוחם, איש מילואים וכמתנדב לשמור האזרחי; התנהוגותן של רשות החוק^[4], שב"ס והמשטרה, לרבות מחדי החקירה והותרתה של תעוזת החיסין בתוקפה, שמצויקה הקלה-מה בעונש, אך לא בהשוואה לעונשו של האסיר; חלוף הזמן ועינוי הדין; ו עבר פלילי נקי. מנגד, המערער אינו יכול ליהנות מהקלת השמורה למי שנintel אחראות על מעשיו והבעחרטה כנה. בಗזר הדין לא צוין במפורש מקוםו של העונש במתחם, אך קביעת העונש מלמדת על מקוםו בחילקו התיכון של המתחם.

nymoki הערעועו:

12. מתחם העונש שנקבע חמור מדי וחורג מחובת ההלימה למעשה, כשתוצאות זו נובעת, בין היתר, מהשוואה לפסק-דין ולגזר-דין בבחינת מקל וחומר, אך סבירותם של אלו מעלה עונשים קלילים יותר שהוטלו בגין מעשיים חמורים יותר; בעניינו, מדובר בנסיבות מצערית של סם, שנועדה לשימוש עצמו ולא להפצתה בכלל, על הרעות החולות הנובעות מכך; ניתן משקל לעובדת השימוש בסם "מול עני המערער", אך מה בעצם יכול היה המערער לעשות? וכי סר האסיר למרותו?

13. היה על בית המשפט לתת דעתו על האפשרות לגזר את דין של המערער למאסר שניית לרצותו בעבודות שירות, עד תשעה חדשים - אפשרות שהתחדשה בתיקון 133 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ושלא הייתה בגדר האפשר בעת שנקבעו הלכות לעניין אופני העונשה בעבירות דומות. כשמדובר במאסר קצר, טעה בית המשפט שלא הורה על עונש שניית לרצותו בעבודות שירות, ככל שמצוין עצמו מחויב לגזר מאסר בפועל. ועוד - נראה, שעונש המאסר הוטל כך, שלא ניתן יהיה לרצותו בעבודות שירות.

14. טעה בית המשפט שלא נתן למחייב החקירה משקל ראוי בקביעת העונש במתחם, כפי שנעשה בעניינו של האסיר ולנוכח חומרת הליקויים, המצדיקה הקלת עונשיות כמסר מחנן למשטרה.

15. עוד ראוי היה לתת משקל משמעותי מזמן ולעוני הדין, ולנתונים נוספים מבין נסיבותיו האישיות של המערער, ובهن תקופת יולדותנו ונעורתו של המערער, שמשפחתו ננטשה על-ידי אביו, ושבמהלכה חוותה פגעה קשה מאד בו נתן אמוןנו; שירותו הצבאי חייל בודד; והואתו מפרנס יחיד של משפחתו ואף המטפל העיקרי בילדיו, עקב מצב נפשי של אשתו. כלל אלה מצדיקים את מקום העונש בתחום המתחם, ככלך יש להסביר את טעותו של בית המשפט ש שקל לחומרה את ניהולו של משפט הוכחות על-ידי המערער.

16. התחיל וסימ ב"כ המלמד של המערער את דבריו בבקשת להקל את העונש העיקרי ולהמירו במאסר מותנה, וכל היותר לקצרו ולאפשר ביצועו בעבודות שירות.

עמדת המשפט:

17. לעניין הראייה החסoria, סוברת המשפט כי הדיון בעניין זה תם (למצער בערכאה זו), משקבע מوطב קודם בבית משפט זה, כי אין הצדקה להסרת החיסיון, ממשע לא מדובר ב"ראייה מזוכה".

18. לעניין השוואה בין עניינו לבין מקרים אחרים שהובאו על-ידי בית המשפט כמו ועל-ידי ב"כ המערער, הדגיש ב"כ המלומד של המשפט כי מדובר במקרה של שלישי בלבד בתולדות המשפט הישראלי, שבו הורשע עורק-דין בעבירה שמהותה החדרת סמים לכלא. שני מקרים אלה קבעו בית המשפט העליון את החובה, לעונש בכליה את מי שמנצלים את מעמדם ואת האמון שניתן בהם לשם ביצוע עבודותם כעורכי-דין, כדי להבריח סמים לכלא.

19. המשפט אינה מתעלמת מקביעות בתי המשפט לעניין קיומם של מחדלי חקירה, אך סומכת ידיה על הנפקות המוגבלות שניתן לכך בבית המשפט כמו לעניין העונש, ואני מוצאת טעות בקביעותיו.

דין ומסקנות:

20. ראשית לכל, נבהיר את זירת המחלוקת בדיומה לפי נימוקי הערעור ולפי הכרעות בפלוגתאות שכבר נדono: כך, לא תידן שאלת הראייה החסoria לכל היבטיה, מהותיים כדינויים, משהוכרעה בערעור קודם בפרשה זו.

21. לעניין מתחם העונש ההולם:

א. בית המשפט קמא עמד על ייחודה של מקצוע ערכית הדין בהקשר של ביצוע העבירה, שמהותה החדרת סם קשה לכלא, והפנה לשני מקרים ייחדים קודמיים שנודעו בבית המשפט הישראלי, בהם העבריין היה עורק-דין - ע"פ 5135 א.י. נ' ברקו (2012)^[5] ות"פ (כפר סבא) 08/2029 א.י. **שלוחת תביעות כפר סבא נ' זיו** (2010) [להלן "ענין ברקו" ו"ענין זיו", בהתאם]:

בעניין **ברקו** דובר בעורכת-דין צעירה שהורשעה בעבירה של אספקת סם מסוכן, לאחר שניצלה ביקור מקצועי בכלא כדי להבריח לשני אסירים 2.93 גרם קוקאין, 20 גלולות קלונקס ושתי גלולות ייאגרה. עונשה נגזר ל-7 חודשים מאסר בפועל, עונש עיקרי, וערעורה נדחה תוך ציון ש"נראה כי בית משפט קמא זקף לזכותה כל שניתן והסתפק בעונשה מתונה ביותר בהתחשב בחומרה הרבה של המעשה".

עו"ד **זיו** ע"ה הורשע בעבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצורך עצמית, לאחר שנלכד כשעמד להיכנס לכלא למטרת ביקור מקצועי, כשהוא מחזיק בכיסיו 4.56 גרם חשיש ו-39 גלולות MDMA, אותן התכוון להעביר לשני אסירים מלוקחותיו. עונשו נגזר ל-8 חודשים מאסר בפועל, עונש עיקרי, כשהבגזר הדין פורטו הנסיבות יוצאות הדופן של האיש ושל ההליך.

ב. מטרתה של העבירה של אספקת סם מסוכן, כשל יתר אובייתה המנויות בסעיף 13 לפקודה, היא להילחם ברגע הסמים. הפסיכה חרזה וקבעה בכל דרגות בתי המשפט את החומרה הרבה המיויחסת לעבירות סמים, עקב כובד משקלם של הערכיים החברתיים המוגנים בעבירות סמים ואת

חומרת הפגיעה בהם על ידי העבריינים, בוודאי כמשמעותם "קשה" כחוקאי. מדובר בפגיעה האוכל בחברה בכל פה, משחת את הגוף ואת הנפש, ושולח גוררות גם בדמות עבירות אלימות ורכוש חמורות לכלל הסביבה. זאת, עוד טרם שנציר את האומללות הפוקדת את משפחות הזרים ואת השימוש ברוחוי הסמים למטרות של ארגוני פשיעה ושל כל סוג העבריינות הקשה.

ג. החדרת סמים לכלה מוסיפה ופוגעת בערכים נוספים, ובهم שמירת הסדר והמשמעות בכלל, שמירת ביטחונם של הנזונים בנסיבות של סgal הכלא, ומונעת סכסיום אלימים ומאבקו שליטה בין האסירים;

ד. וכש被执行 עבירה זו על-ידי עורך-דין, נפגעים ערכים חשובים נוספים, המשקעים CISODOT-תשתיות חיוניות ליכולותם של מערכות המשפט והאכיפה לבצע תפקידיהם ולאמן שניתן בהן. וכך בעניין ברקו - "מעבר לעצם החומרה שיש בעבירה של אספקת סם בכלל, ואספקת סם לאסיר בפרט, חומרה יתרה נודעת לעובדה שהעבירה בוצעה על ידי עורכת דין תוך ניצול מעמדה המייחד ושימוש לרעה בזכות הייצוג שניתן לה מקום מיוחד ונכבד面前 במשפט. לא ניתן לקיים שיטת משפט השואפת להתחשבות מרבית בזכויות נאשימים ללא מתן אמון מלא בסנגוריים. אם בראצונו של סנגוריית לאפשר ליצג את הזקוקים לשירותה ללא זאת ולא מORA, אין לאפשר להתנהלות כמו של המערעת להתרחש. חציית הקווים על ידי עורכת דין, במסגרת פעילות הנחוצה להיות מתן שירות משפטי, היא מעשה המבזה את המקצוע ומבטא בו עומק לשלטונו החוק ולחובה לשמור חוק. ... מכאן שהתגובה העונשית צריכה להיות הולמת";

ה. המערער פגע אףו פגעה קשה בערכים המוגנים בעבירה, במעשהו המתוכנן והמוחושב, כאשר האמון המיוחד שניתן בו לצורך מילוי תפקידו הפר לכללי לביצוע פשע. פוטנציאל הנזק לא מוצה, משנתפס הסם - החלק שלא נוצר כנגד עינוי של המערער - על גופו של האסיר, ולא מצא דרכו לתוך אגפי הכליה;

ו. ב"כ המערער התמקד בסוגיה שכינה "ישומה של הענישה הנהוגת", ובמסגרת זו בחר לפרטיו העובדיים-كونקרטיים כל פסק דין וגמר דין הנזכר בଘר הדין ואף הוסיף משלו. אלא, סעיף 40(ג)(א) לחוק העונשין הנ"ל מדבר מפורשות ב"מדיניות הענישה הנהוגה", ונזכיר מושכלות ראשונים - מתחם העונש ההולם מגלה הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, כאשר מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה הנדונה הוא רק אחד מהם. טווח הענישה הנהוג בפסיקה, לעומת זאת, הוא נתון אמפרי-עובדתי, המורכב מהעונשים המקבילים בגין עבירה מסוימת בדיון הנהוג. בהתקיים פער בין מדיניות ראייה לבין ענישה נהוגת, תועדף המדינה הרואה [ע"פ 1323/13 חטן נ' מ.י. (2013)];

ז. הנהוגה הפסיקית, המגולמת במילוי קשות בעניין ברקו, אינה מותירה מקום לשפק: מעשאו של המערער מחייב גמול ראוי של מאסר בכליה. העונשים שהוטלו על עבריינים מקבוצות-השתייכות אחרות - מבקרים, אסירים ואףלו אנשי ונשות סgal - יכולים לשמש רק מקל וחומר, בקביעתה של מדיניות הענישה הנהוגה;

ח. נסכם ונאמר: מתחם העונש שנקבע בית המשפט קמא, בין 8 לBIN 24 חודשים מאסר בפועל בעונש עיקרי, מוקובל علينا כהולם וראוי.

22. **מקום העונש במתחם והשפעתם של מחדלי החקירה:**

א. משקבענו כי מתחם העונש שנקבע הוא הולם וראוי, ומשלא בא לפניינוטייען לחריגה ממתחם, לפחות או לחומרא, נפנה עתה לנسبות שאינן קשורות בעבירה. הבאנו לעיל את נימוקיו של בית המשפט קמא, ומייקרו של דבר אנו מאמצים נימוקים אלה;

ב. ב"כ המערער התרעם על המשקל לחומרא שנתן בית המשפט לרצונו של המערער לנHAL משפט הוכחות ולbez-לאורה זמן שיפוטי. אך לא כך הדבר - המערער לא ישלים' על סירובו להודות, אך ודאי שאינו יכול ליהנות מההקללה הנוספת השמורה למי שנוטל אחריות על מעשיו וمبיע חרטה כנה;

ג. אם הגיענו למסקנה, שיש להוסיף ולהקל בעונשו של המערער - אך ללא חריגה ממתחם העונש שקבע בית המשפט קמא ובמבי לפרט את גדר החיוב לריצוי העונש בכליה - הרי זאת בשל עיקר הטעמים שהובילו גם להקללה המשנית לה זכה האסיר. מרבית נימוקיהם של חברי, בערעור הקודם, יפים גם בעניינו של המערער ויצדקו הקלת-מה גם בעונשו, ולהן נפנה לעיקרי הדברים;

ד. נזכיר, שאין חולק על קביעות בית המשפט קמא, שאושרו בערעור הקודם, כי מחדלי החקירה ממשים אירעו במהלך החקירה המשפטית וראוי לחתם להם משקל לעניין העונש. המחלוקת בין הצדדים ממוקדת בשאלת, האם אכן ניתן משקל ראוי למסכת הפגמים;

ה. ואכן, טיב המחדלים והצטברותם פוגעים בתוחלת הצדקה וההגינות, בהיעדרם על חקירה חסירה.

כך, למשל, נתפסו תוצריה של מצלמת אבטחה, בה תועדו תנועותיהם של המערער ושל האסיר, אך לא נבדקה כלל מצלמת אבטחה נוספת, שכוננה אף-היא למקום ישיבתם של המערער והאסיר, כך שקלטה את תנועותיהם מזוויות נוספות; לא נבדקו תוצריה של מצלמה שלישית, שתיעידה את המתרחש בפרוזדור; שQUIT הסם שנתפסה על גופו של האסיר לא נבדקה לאיתור טביעות אצבע; מכנסיו של המערער, בהם היה מצוי הסם לפני מסירתו לאסיר, לא נבדקו לאיתור שרידי סם.

23. פירטנו מסקנתנו, לפיה התגובה העונשית הרואה למעשה חיבת לכלה, כקביעה ערכית שתולדתה בעיקר ההלימה ותקיפה גם להזיהר ולהרתיע. מכלל זה לא נהרג. אולם, משקלה של מסכת הפגמים, שאת מרכיביה העיקריים מננו, ואשר נלקחה בחשבון בערעורו של האסיר, מצדיק תוספת הקללה מעבר לזה שנקבעה על-ידי בית המשפט קמא, ולכן נמיד את עונשו של המערער בתוחלת מתחם.

סוף-דבר:

24. העreau מתקבל חלקי, באופן זה שהעונש העיקרי יעמוד על 8 חודשים מאסר בפועל (חלוף 11 חודשים). ביתר
חלקי גזר-הדין לא יכול שניין.

השופט צלקובnick:

אני מסכימם.

השופת מרשק-מרום, אב"ד:

אני מסכימה.

הureau מתקבל חלקי, כאמור בפסק-דיןו של השופט דרויאן-גמליאל.

המערער יתציב למאסרו בביב"ר הדרים ביום 1.5.22 עד השעה 00:10, או על פי החלטת שב"ס, כשברטותו תעוזת זהות או דרךו, גזר-הדין של בית-המשפט קמא ופסק-דין זה.

על המערער לחתם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם: מרים חייאב רכזת מיון מוקדם -
074-7831077 (במקום 08-9787377 בעבר), מירב אבוחצירה רשות מאסרים נධים - 074-7831078 (במקום 08-9787336 בעבר), וכן להתעדכן באתר האינטרנט של שב"ס, בראשית החדש הראשון שניתן להbia בעית התביעות.

התנאים שנקבעו לעיקוב ביצוע עונש המאסר יעדמו בתוקף עד להתייעבות המערער לניסיאת עונשו.

ניתן היום, י"ג אדר א' תשפ"ב, 14 פברואר 2022, במעמד
המערער וב"כ הצדדים.

יעדו דרויאן-גמליאל, שופט

יורם צלקובnick, שופט עמית

דנה מרשק מרום, שופת

הדגשות במקור;

[1]

גם האסיר הגיע ערעור, שנשמע במאוחד עם ערעור המשפטה [ע"פ 20-07-2012];[2]

[2]

סעיף 40(ג)(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, שעניינו בנסיבות שיש להביא בחשבון בעת קביעתו של מתחם העונש ההולם, קובע ביניהם את " מדיניות הענישה הנהוגה ". "תכנים מקרים שבהם הענישה הנהוגה אינה עוקבת כהלה אחר מדיניות הענישה, שאז, לדעת השופט קמא יכולה בדבריו, יש לבכرا את המדיניות, פרי קביעות מחייבות של בית המשפט העליון. הגנה חולקת על-כך ומקשת לחת משקל מכריע לענישה הנהוגת בפועל [nymoki הערעור, ע' 5; ועוד ראו להלן];[3]

סעיף 40(ג)(ב) לחוק העונשין הנ"ל;

[4]

הליך מקורי - ת"פ (מחוזי ירושלים) 3164/07 מ.י. נ' ברקו (2011);[5]

[5]